

Неквапливі стежки

Віктор Шевчукевич

Виїжджали ми неквапливо,
Оглядаючись лише скромно.
Була краса світанку — така, як вона,
Не залишить по собі й сліду, лише слово.

Сказане на вокзалі в ту мить,
Поцілунок, розлука, калюжі дощові ..
Хотів би розчинитися тепер,
У цьому химерному часу— мов на кінці.

Коли зійде курок із недалекого даху,
Близько до третьої години, на краю,
Щоб чули всі люди навкруги,
Як сильно тебе я люблю.